

пятищата и по височинитѣ; коннитѣ часови зорко глѣдаха на четири страни. Той испрати развѣди по всички направления, и макаръ по чинъ да не бѣше старши, по като най-гърлястъ стѣ всичкитѣ офицери, той заставляваше да бѣдѣтъ внимателни къмъ службата и пѣхотата и заптиитѣ и баши-бозуцитѣ. Въ тѣзи страна всички пазяха, а капитанина макаръ и да пропущаше по глѣтка прѣвъ всѣки половинъ часъ за да прѣдпази себе си отъ влагата, като не правеше разлика дали денътъ бѣ ясенъ или облаченъ, но крѣпко сѣдеше на сѣдлото, като се подпираше съ краката о стремената и не даваше на клонѣтѣ да го свалятъ на земята. Той прѣвъ отъ Кипиловската гора видѣ кулчина хора, тутакси ги распозна съ просто око и завика:

— Бунтовници, наистина бунтовници!

Капитанина се распорѣди, прѣпусна коня къмъ Стара-Рѣка, проводи отъ тамъ единъ отрядъ казаци и заптии на сюзентъ отъ къмъ Елена; казацитѣ заприпускаха по пятищата и се захвана ловътъ. Изгърмѣ единъ, изгърмѣ другъ, послѣ двамата изведнѣжъ, и се захвана стрѣлбата; бевъ да се цѣлятъ, да зададѣтъ страхъ за веселие, гоняха и викаха като че ли прѣслѣдваха нѣкоя дива свиня. Капитанина ободряваше, мушаме се изъ между клонѣтѣ, прѣскачаше прѣвъ пѣноветѣ, бѣше на всѣкъдѣ, командуваше съ гласъ и съ рѣка. На единъ бунтовникъ той равсѣче на двѣ главата — мовѣка се прѣсна, а бунтовника даже и не никна. Въ беклемето се бѣхъ затворили нѣколко бунтовници съ учителя и избиха съ сполучливи вистрѣли башибозуцитѣ и заптиитѣ; въоръжената сила вече се готвеше да отстъпва, защото мѣчно е да се стрѣля въ стѣнитѣ и да се получаватъ изъ-задъ стѣнитѣ свинцови куршуми. Довтаса капитанина, дотърча съ нѣколко български казаци и варѣва: да се изгори беклемето; при тойзи вѣкъ казашкитѣ конѣ припнаха и съ гърдитѣ си се опрѣха до самитѣ стѣни, казацитѣ се исправиха на стрѣмената и хвърлиха на камъшовата сѣрѣха западени съ кибритъ парцали. Беклемето се запали и пламна; щомъ изскочи изъ него бунтовникъ, тутакси пада на земята отъ